TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2025. gada 18. decembrī*

Apelācija – Sabiedrības veselība – Karsējamie tabakas izstrādājumi – Atsevišķu atbrīvojumu atsaukšana – Deleģētā direktīva (ES) 2022/2100 – Atcelšanas prasība – *Locus standi* – LESD 263. panta ceturtā daļa – Nosacījums, ka apstrīdētais akts prasītāju skar individuāli – Ierobežots saimnieciskās darbības subjektu loks – Deklarēšanas un paziņošanas pienākums – Tirdzniecības atļauja

Lietā C-731/23 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2023. gada 29. novembrī iesniegušas:

Nicoventures Trading Limited, Londona (Apvienotā Karaliste),

British American Tobacco (Germany) GmbH, Hamburga (Vācija),

British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), Roma (Itālija),

British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., Varšava (Polija),

British American Tobacco España SA, Madride (Spānija),

P.J. Carroll & Company Limited, Dublina (Īrija),

ko pārstāv *M. Schonberg* un *L. Van den Hende*, *advocaten*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. van Schaik* un *H. van Vliet*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv *M. de Lisi*, *B. Fodda* un *B. Travard*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

* Tiesvedības valoda – angļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši F. Šalīns [*F. Schalin*], M. Gavalecs [*M. Gavalec*] un Z. Čehi [*Z. Csehi*],

ģenerāladvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 12. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Nicoventures Trading Limited*, *British American Tobacco (Germany) GmbH*, *British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia)*, *British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o.*, *British American Tobacco España SA* un *P.J. Carroll & Company Limited* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 20. septembra rīkojumu *Nicoventures Trading* u.c./Komisija (T-706/22, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2023:579), ar kuru tā kā nepieņemamu noraidīja to prasību atcelt Komisijas Deleģēto direktīvu (ES) 2022/2100 (2022. gada 29. jūnijs), ar ko attiecībā uz atsevišķu karsējamajiem tabakas izstrādājumiem piešķirtu atbrīvojumu atsaukšanu groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/40/ES (OV 2022, L 283, 4. lpp.; turpmāk tekstā – "Deleģētā direktīva").

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2014/40/ES

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/40/ES (2014. gada 3. aprīlis) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz tabakas un saistīto izstrādājumu ražošanu, noformēšanu un pārdošanu un ar ko atceļ Direktīvu 2001/37/EK (OV 2014, L 127, 1. lpp.) nosaka tabakas izstrādājumu laišanas tirgū noteikumus.

3 Saskaņā ar šīs direktīvas 2. pantu "Definīcijas":

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

18) "sastāvdaļa" ir tabaka, piedeva, kā arī visas vielas vai elementi, kas sastopami gatavā tabakas izstrādājumā vai ar to saistītos izstrādājumos, tostarp papīrs, filtrs, krāsas, kapsulas un uzlīmes;

[..]

25) "raksturīgs aromāts" ir izteikta smarža vai garša, kas nav tabakas smarža un garša un ko rada piedeva vai piedevu kombinācija, tostarp, bet ne tikai, augļu, garšvielu, garšaugu, alkohola, konfekšu, mentola vai vaniļas, un kas ir sajūtama pirms tabakas izstrādājuma lietošanas vai tās laikā;

[..]

28) "būtiska apstākļu maiņa" ir pārdošanas apjoma pieaugums kādā izstrādājumu kategorijā vismaz par 10 % vismaz piecās dalībvalstīs, pamatojoties uz pārdošanas datiem, kas iesniegti saskaņā ar 5. panta 6. punktu, vai attiecīgās izstrādājumu kategorijas izplatības līmeņa palielināšanās patērētāju grupā vecumā līdz 25 gadiem vismaz par pieciem procentpunktiem vismaz piecās dalībvalstīs, pamatojoties uz Eirobarometra īpašo 2012. gada maija 385. ziņojumu vai līdzvērtīgu izplatības pētījumu; katrā ziņā uzskata, ka nav notikusi būtiska apstākļu maiņa, ja kādas izstrādājumu kategorijas pārdošanas apjoms mazumtirdzniecības līmenī nepārsniedz 2,5 % no kopējās tabakas izstrādājumu pārdošanas Savienības līmenī;

[..]."

4 Minētās direktīvas 5. pantā "Ziņošana par sastāvdaļām un emisijām" noteikts:

"1. Dalībvalstis pieprasa, lai tabakas izstrādājumu ražotāji un importētāji kompetentajām iestādēm iesniegtu šādu informāciju par katru zīmolvārdu un veidu:

a) sarakstu, kurā norādītas visas tabakas izstrādājumu ražošanā izmantotās sastāvdaļas un to daudzums pēc katras tabakas izstrādājumos iekļautās sastāvdaļas svara dilstošā secībā;

[..].

Jauna vai mainīta tabakas izstrādājuma gadījumā šajā pantā prasīto informāciju iesniedz pirms minētā izstrādājuma laišanas tirgū.

[..]

6. Dalībvalstis prasa, lai ražotāji un importētāji iesniegtu tiem pieejamos iekšējos un ārējos pētījumus par tirgus izpēti un to, kādas sastāvdaļas un emisijas ir iecienītas dažādās patērētāju grupās, tostarp jauniešu un regulāru smēķētāju vidū, kā arī jebkādus tirgus izpētes kopsavilkumus, ko tie veic pirms jaunu izstrādājumu tirdzniecības uzsākšanas. Dalībvalstis arī prasa, lai ražotāji un importētāji ik gadu, sākot ar 2015. gada 1. janvāri, paziņotu katra izstrādājuma pārdošanas apjomu katram zīmolam un veidam (gabalos vai kilogramos) katrā dalībvalstī. Dalībvalstis sniedz jebkādus citus tām pieejamos pārdošanas apjoma datus.

7. Visus datus un informāciju, ko dalībvalstis sniedz un saņem saskaņā ar šo pantu un 6. pantu, iesniedz elektroniski. Dalībvalstis glabā informāciju elektroniski un nodrošina, lai tā šīs direktīvas piemērošanas nolūkā būtu pieejama [Eiropas] Komisijai un citām dalībvalstīm. [..]"

5 Saskaņā ar Direktīvas 2014/40 7. pantu "Sastāvdaļu reglamentēšana":

"1. Dalībvalstis aizliedz laist tirgū tabakas izstrādājumus ar raksturīgu aromātu.

[..]

7. Dalībvalstis aizliedz laist tirgū tabakas izstrādājumus, kuru jebkuras sastāvdaļas, piemēram, filtri, papīri, iepakojums, kapsulas, satur aromatizētājus vai jebkādus tehniskus elementus, kas varētu mainīt attiecīgo tabakas izstrādājumu smaržu vai garšu vai to dūmu intensitāti. Filtri, papīri un kapsulas nesatur tabaku vai nikotīnu.

[..]

12. Tabakas izstrādājumus, kas nav cigaretes un tinamā tabaka, atbrīvo no 1. un 7. punktā noteiktajiem aizliegumiem. Ja Komisijas ziņojumā tiek konstatēta būtiska apstākļu maiņa, Komisija pieņem deleģētos aktus saskaņā ar 27. pantu, lai atsauktu minēto atbrīvojumu konkrētai izstrādājumu kategorijai.

[..]"

6 Šīs direktīvas 9. pants attiecas uz vispārīgo brīdinājumu un informatīvo uzrakstu, kam jābūt uz smēķēšanai paredzētu tabakas izstrādājumu iepakojuma vienībām un ārējā iepakojuma. Savukārt minētās direktīvas 10. pantā ir precizēti pienākumi attiecībā uz brīdinājumiem par ietekmi uz veselību, kas jānorāda uz katras šo izstrādājumu iepakojuma vienības vai jebkāda ārējā iepakojuma.

7 Saskaņā ar Direktīvas 2014/40 11. pantu "Tādu smēķēšanai paredzētu tabakas izstrādājumu marķēšana, kas nav cigaretes, tinamā tabaka un ūdenspīpju tabaka":

"1. Dalībvalstis var smēķēšanai paredzētos tabakas izstrādājumus, kas nav cigaretes, tinamā tabaka un ūdenspīpju tabaka, atbrīvot no pienākuma uz iepakojuma izvietot 9. panta 2. punktā paredzēto informatīvo uzrakstu un 10. pantā paredzētos kombinētos brīdinājumus par ietekmi uz veselību. [..]

[..]

6. Komisija pieņem deleģētos aktus saskaņā ar 27. pantu, lai izbeigtu iespēju piešķirt atbrīvojumus jebkurai no konkrētajām izstrādājumu kategorijām, kas minētas 1. punktā, ja Komisijas ziņojumā tiek konstatēta būtiska apstākļu maiņa attiecībā uz minēto izstrādājumu kategoriju."

8 Šīs direktīvas 19. pantā "Ziņošana par jaunieviestiem tabakas izstrādājumiem" paredzēts:

"1. Dalībvalstis pieprasa, lai jaunieviestu tabakas izstrādājumu ražotāji un importētāji iesniegtu paziņojumu dalībvalstu kompetentajām iestādēm par visiem šādiem tabakas izstrādājumiem, ko tie plāno laist attiecīgās valsts tirg[os]. Šo paziņojumu iesniedz elektroniskā formā sešus mēnešus pirms paredzētās laišanas tirgū. Kopā ar to iesniedz arī attiecīgā jaunieviestā tabakas izstrādājuma sīku aprakstu, kā arī lietošanas pamācību un informāciju par sastāvdaļām un emisijām saskaņā ar 5. pantu. [..]

2. [..] Dalībvalstis dara Komisijai pieejamu visu informāciju, kas saņemta saskaņā ar šo pantu.

3. Dalībvalstis drīkst ieviest sistēmu jaunieviestu tabakas izstrādājumu atļaušanai. [..]

[..]"

Deleģētā direktīva

9 Deleģētās direktīvas 1. pantā noteikts:

"Direktīvu [2014/40] groza šādi:

1) direktīvas 7. panta 12. punktu aizstāj ar šādu:

"12. Tabakas izstrādājumus, kas nav cigaretes, tinamā tabaka un karsējamie tabakas izstrādājumi, atbrīvo no 1. un 7. punktā noteiktajiem aizliegumiem. Ja Komisijas ziņojumā tiek konstatēta būtiska apstākļu maiņa, Komisija pieņem deleģētos aktus saskaņā ar 27. pantu, lai atsauktu minēto atbrīvojumu konkrētai izstrādājumu kategorijai.

Šā punkta pirmajā daļā minētais "karsējamais tabakas izstrādājums" ir jauns tabakas izstrādājums, kas tiek karsēts, lai radītu emisijas, kuras satur nikotīnu un citas ķimikālijas, ko pēc tam ieelpo lietotājs(-i), un kas atkarībā no tā īpašībām ir bezdūmu tabakas izstrādājums vai tabakas izstrādājums smēķēšanai."

2) direktīvas 11. pantu groza šādi:
   a) virsrakstu aizstāj ar šādu:

   "11. pants

   Tādu smēķēšanai paredzētu tabakas izstrādājumu marķēšana, kas nav cigaretes, tinamā tabaka, ūdenspīpju tabaka un karsējamie tabakas izstrādājumi";
   b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

   "Dalībvalstis var smēķēšanai paredzētos tabakas izstrādājumus, kas nav cigaretes, tinamā tabaka, ūdenspīpju tabaka un karsējamie tabakas izstrādājumi, kas definēti 7. panta 12. punkta otrajā daļā, atbrīvot no pienākuma uz iepakojuma izvietot 9. panta 2. punktā paredzēto informatīvo uzrakstu un 10. pantā noteiktos kombinētos brīdinājumus par ietekmi uz veselību. Tādā gadījumā un papildus vispārīgajiem brīdinājumiem, kas paredzēti 9. panta 1. punktā, uz katras šādu izstrādājumu iepakojuma vienības un jebkāda ārējā iepakojuma ir izvietots viens no rakstiskajiem brīdinājumiem, kas norādīti I pielikuma sarakstā. 9. panta 1. punktā minētais vispārīgais brīdinājums ietver atsauci uz 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajiem smēķēšanas atmešanas pakalpojumiem.""

Tiesvedības priekšvēsture

10 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā rīkojuma 2.–6. punktā. Šīs apelācijas tiesvedības vajadzībām tos var rezumēt šādi.

11 *British American Tobacco* grupa (turpmāk tekstā – "*BAT* grupa"), kurā ietilpst apelācijas sūdzības iesniedzējas, ražo un tirgo tabakas izstrādājumus, tostarp karsējamos tabakas izstrādājumus. *Nicoventures Trading*, kas ir viena no apelācijas sūdzības iesniedzējām, *BAT* grupā izveidota 2011. gadā, lai koncentrētos tikai uz tādu inovatīvu nedegošu ražojumu izstrādi un tirdzniecību, kuri ietver karsējamos tabakas izstrādājumus. *Nicoventures Trading* pārdod *BAT* grupas karsējamos tabakas izstrādājumus citiem grupas uzņēmumiem, tostarp pārējām apelācijas sūdzības iesniedzējām. *Nicoventures Trading* produkti tiek izplatīti vai tos iecerēts izplatīt 14 dalībvalstu tirgos.

12 Komisija 2022. gada 15. jūnijā saskaņā ar Direktīvu 2014/40 publicēja ziņojumu, kurā konstatēta būtiska apstākļu maiņa saistībā ar karsējamajiem tabakas izstrādājumiem.

13 Pēc šī ziņojuma Komisija, pamatojoties uz Direktīvas 2014/40 7. panta 12. punktu un 11. panta 6. punktu, pieņēma deleģēto direktīvu. No 2023. gada 23. oktobra – datuma, līdz kuram dalībvalstīs jābūt transponētiem deleģētajā direktīvā paredzētajiem pasākumiem, – karsējamie tabakas izstrādājumi vairs netiek atbrīvoti no Direktīvas 2014/40 7. panta 1. un 7. punktā minētajiem aizliegumiem saistībā ar aromatizētājiem. Turklāt no šī datuma uz smēķēšanai paredzētajiem karsējamajiem tabakas izstrādājumiem, kas nav aizliegti, attieksies tādi paši ierobežojumi saistībā ar marķēšanu uz iepakojuma kā uz citiem smēķēšanai paredzētajiem tabakas izstrādājumiem, kuri no tiem nav atbrīvoti.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2022. gada 16. novembrī, prasītājas cēla prasību atcelt deleģēto direktīvu.

15 Uzskatīdama, ka deleģētā direktīva prasītājas neskar nedz tieši, nedz individuāli LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, Komisija 2023. gada 17. janvārī izvirzīja iebildi par nepieņemamību.

16 Ar pārsūdzēto rīkojumu Vispārējā tiesa apmierināja šo iebildi par nepieņemamību un noraidīja prasību kā nepieņemamu.

17 Vispārējā tiesa vispirms šā rīkojuma 13. un 14. punktā konstatēja, ka deleģētā direktīva ir reglamentējošs akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, kura 2. pantā ir paredzēti īstenošanas pasākumi, proti, transponēšanas pasākumi, kas jāveic dalībvalstīm. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka uz atcelšanas prasību neattiecas LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētais trešais gadījums, proti, ka jebkura persona var celt prasību par reglamentējošu aktu, kurš viņu skar tieši, bet neparedz īstenošanas pasākumus. Tā arī konstatēja – tā kā prasītājas nav deleģētās direktīvas adresāti, uz atcelšanas prasību nevar attiekties šajā tiesību normā paredzētais pirmais gadījums, saskaņā ar kuru jebkura persona var celt prasību par tai adresētajiem tiesību aktiem. Tādējādi Vispārējā tiesa uzskatīja, ka ir jāpārbauda, vai uz prasītājām attiecas minētajā tiesību normā paredzētais otrais gadījums, proti, vai deleģētā direktīva tās skar tieši un individuāli.

18 Attiecībā uz nosacījumu, ka apstrīdētajam aktam prasītājs jāskar tieši, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 24., 26. un 28. punktā, atgādinājusi attiecīgo Tiesas judikatūru, konstatēja, ka deleģētā direktīva skar tādu tirgus dalībnieku tiesisko stāvokli kā prasītājas, kas tirgo vai plāno tirgot karsējamos tabakas izstrādājumus ar raksturīgu aromātu, jo pēc tās pieņemšanas šī tirdzniecība kļūs prettiesiska. Šiem tirgus dalībniekiem būs arī pienākums uz smēķēšanai paredzētu karsējamo tabakas izstrādājumu, kas nav aizliegti, iepakojuma izvietot tādus pašus brīdinājumus par ietekmi uz veselību, kādiem jābūt uz noteiktu citu smēķēšanai paredzētu tabakas izstrādājumu iepakojuma.

19 Tādējādi uz prasītājām attiecoties aizliegums tirgot karsējamos tabakas izstrādājumus ar raksturīgu aromātu un pienākumi, kas tieši izriet no deleģētās direktīvas, neatkarīgi no tā, ka šī direktīva paredz īstenošanas pasākumus, proti, transponēšanas pasākumus, kas jāveic dalībvalstīm. Proti, šajā gadījumā minētajā direktīvā paredzētie transponēšanas pasākumi ir

nepieciešami tikai, lai dalībvalstu tiesību aktos pilnībā īstenotu attiecīgo aizliegumu un pienākumus, ievērojot, ka dalībvalstīm nav nekādas rīcības brīvības, jo deleģētā direktīva saistībā ar šiem aizliegumiem un pienākumiem neatstāj nekādu rīcības brīvību dalībvalstīm.

20 Tādējādi Vispārējā tiesa nosprieda, ka ir jāuzskata, ka šī direktīva prasītājas skar tieši un ka neviens no Komisijas izvirzītajiem argumentiem nevar atspēkot šos vērtējumus.

21 Attiecībā uz nosacījumu, ka apstrīdētajam aktam prasītājs jāskar individuāli, Vispārējā tiesa vispirms, pamatojoties tostarp uz 1963. gada 15. jūlija spriedumu *Plaumann*/Komisija (25/62, EU:C:1963:17), pārsūdzētā rīkojuma 36. punktā atgādināja, ka vispārpiemērojami akti var individuāli skart noteiktas fiziskas vai juridiskas personas, kam tādējādi ir lēmuma raksturs attiecībā uz tām, it īpaši, ja šie akti tās ietekmē tām raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu faktisko apstākļu dēļ, kas tās raksturo salīdzinājumā ar visām citām personām un tādējādi tās izceļ tieši tāpat kā lēmuma adresātus.

22 Atsaucoties uz 1994. gada 18. maija sprieduma *Codorniu*/Padome (C-309/89, EU:C:1994:197) 18. punktu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 37. punktā precizēja, ka tiesību akta vispārējo piemērojamību un līdz ar to arī leģislatīvo raksturu neatspēko tas, ka ir iespējams vairāk vai mazāk precīzi noteikt to personu skaitu vai pat identitāti, uz kurām tas attiecas konkrētajā brīdī, ja vien konstatēts, ka tas uz tām attiecas objektīvas juridiskas vai faktiskas situācijas dēļ, ko attiecīgais tiesību akts nosaka saistībā ar savu mērķi.

23 Pēc tam Vispārējā tiesa izvērtēja prasītāju izvirzītos argumentus, lai pierādītu, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli.

24 Pirmkārt, pārsūdzētā rīkojuma 45. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka ar to vien, ka tirgus dalībnieki, kuri iesnieguši attiecīgi Direktīvas 2014/40 5. un 19. pantā paredzēto deklarāciju vai paziņojumu vai kuriem bija atļauja, saskaņā ar sistēmu, kas izveidota atbilstoši šīs direktīvas 19. panta 3. punktam, ir identificējami deleģētās direktīvas pieņemšanas laikā, nevar būt pietiekami, lai pierādītu, ka tie ir individuāli skarti, ja šī deleģētā direktīva ir piemērojama, pamatojoties uz vispārīgiem un abstraktiem apsvērumiem. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisijai, pieņemot deleģēto direktīvu, nebija īpaši jāņem vērā viņu situācija.

25 Otrkārt, pārsūdzētā rīkojuma 46. punktā Vispārējā tiesa noraidīja argumentu par to uzņēmumu nelielo skaitu, kurus skar deleģētā direktīva, jo to fizisko vai juridisko personu skaits, kuras skar šāds akts, šajā ziņā nav noteicošs.

26 Treškārt, pārsūdzētā rīkojuma 47. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka no deleģētās direktīvas izrietošais absolūtais aizliegums tirgot karsējamos tabakas izstrādājumus ar raksturīgiem aromātiem neizbēgami apdraudēs šādu tabakas izstrādājumu tirdzniecības atļaujas, kas izsniegtas atsevišķām prasītājām. Tomēr pārsūdzētā rīkojuma 47. un 49. punktā tā uzskatīja, ka šādas atļaujas, kas piešķirtas bez ekskluzīvām tiesībām, nevar uzskatīt par tādām, kas raksturo un izceļ to saņēmēju stāvokli attiecībā pret šo direktīvu tā, it kā tie būtu tās adresāti. Turklāt Vispārējā tiesa uzskata, ka minētās atļaujas to turētājiem nepiešķir tiesības, kas būtu salīdzināmas ar prasītāju tiesībām lietās, kurās pasludināts 1985. gada 17. janvāra spriedums *Piraiki-Patraiki* u../Komisija (11/82, EU:C:1985:18), 1994. gada 18. maija spriedums *Codorniu*/Padome (C-309/89, EU:C:1994:197), 2008. gada 13. marta spriedums Komisija/*Infront WM* (C-125/06 P, EU:C:2008:159), kā arī 2014. gada 27. februāra spriedums *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100).

27 Ceturtkārt, pārsūdzētā rīkojuma 51. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apstāklim, ka karsējamo tabakas izstrādājumu ar raksturīgu aromātu ražotāji un importētāji, ņemot vērā deleģēto direktīvu, neatrodas tādā pašā situācijā kā uzņēmumi, kas atrodas attiecīgo produktu ražošanas un izplatīšanas ķēdes augšupējā un lejupējā posmā, nav nozīmes, izvērtējot jautājumu, vai prasītājas ietilpst ierobežotā kategorijā. Proti, prasītājām, lai pierādītu, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli, ir jāpierāda nevis tas, ka tā tās ietekmē atšķirīgi no citiem tirgus dalībniekiem, bet gan tas, ka tās tiek skartas tām raksturīgas īpašības vai faktiskas situācijas dēļ, kas tās atšķir tāpat kā lēmuma adresātu.

28 Pārsūdzētā rīkojuma 52. punktā Vispārējā tiesa no visiem šiem izklāstītajiem apsvērumiem secina, ka atļaujas, deklarācijas un paziņojumi, uz kuriem atsaucas prasītājas, neļauj pierādīt, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli.

29 Pārsūdzētā rīkojuma 54. un 55. punktā Vispārējā tiesa, atbildot uz prasītāju argumentāciju, saskaņā ar kuru šī direktīva būtiski ietekmē to konkurētspējas stāvokli, nosprieda, pirmkārt, ka nav pietiekami, ka vispārpiemērojams akts atsevišķus tirgus dalībniekus ekonomiski skar vairāk nekā citus, lai tie tiktu izcelti salīdzinājumā ar šiem citiem tirgus dalībniekiem, jo šī tiesību akta piemērošana notiek atbilstoši objektīvi noteiktai situācijai. Otrkārt, tas vien, ka fiziskas vai juridiskas personas jaunā tiesiskā regulējuma dēļ var zaudēt būtisku ienākumu avotu, nepierāda, ka tās atrodas īpašā situācijā, un nav pietiekami, lai pierādītu, ka šis tiesiskais regulējums uz tām attiecās individuāli, jo šīm personām ir jāiesniedz pierādījumi par apstākļiem, kas ļauj uzskatīt, ka iespējami nodarītais kaitējums var tās individuāli atšķirt no visiem citiem saimnieciskās darbības subjektiem, uz kuriem tāpat attiecas šis tiesiskais regulējums.

30 Tādējādi Vispārējā tiesa nosprieda, ka prasītājām nav pamata apgalvot, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli un ka tādēļ prasība jānoraida kā nepieņemama.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

31 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– ja Tiesa uzskata, ka tiesvedības stadija to pieļauj, noraidīt iebildi par nepieņemamību, atzīt prasību pirmajā instancē par pieņemamu un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai izlemšanai pēc būtības, kā arī

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas radušies Vispārējā tiesā.

32 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt un

– piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2024. gada 25. aprīļa rīkojumu *Nicoventures Trading* u.c./Komisija (C-731/23 P, EU:C:2024:380) Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Tā lūdz Tiesu pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību un tādējādi apstiprināt prasības nepieņemamību.

Par apelācijas sūdzību

34 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzījušas tikai vienu pamatu – par tiesību kļūdām, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, to situācijai piemērojot nosacījumu, saskaņā ar kuru apstrīdētajam aktam prasītājs jāskar individuāli. Šis pamats ir iedalīts divās dažādās daļās, kas attiecas uz tiesību kļūdām, kuras esot pieļautas attiecīgi to elementu pārbaudē, uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējas ir atsaukušās, lai pierādītu, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli, un juridiskā kritērija "būtisks kaitējums stāvoklim tirgū" vērtējumā.

Par vienīgā izvirzītā pamata pirmo daļu

Lietas dalībnieku argumenti

35 Vienīgā izvirzītā pamata pirmā daļa attiecas uz pārsūdzētā rīkojuma 45.–52. punktu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, izvērtējot to pierādījumu juridisko nozīmīgumu, uz kuriem tās bija atsaukušās Vispārējā tiesā, kā arī nospriežot, ka šie elementi nebija pietiekami, lai pierādītu, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli.

36 Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, izvērtējot katru no minētajiem elementiem atsevišķi un individuāli un izvērtējot, vai katrs no tiem pats par sevi bija pietiekams, lai konstatētu, ka deleģētā direktīva apelācijas sūdzības iesniedzējas skar individuāli. Šāda pieeja neatbilstot judikatūrai, kurā esot prasīts identificēt "elementu kopumu" vai "faktisko un tiesisko elementu kopumu", kas var izcelt prasītāju.

37 Pirmām kārtām, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa nospriedusi pārsūdzētā rīkojuma 45. punktā, tam, ka, pateicoties tām deklarācijām un paziņojumiem par izstrādājumiem, kas sniegti attiecīgi saskaņā ar Direktīvas 2014/40 5. pantu un 19. panta 1. punktu, Komisija deleģētās direktīvas pieņemšanas brīdī varēja identificēt apelācijas sūdzības iesniedzējas, ir nozīme.

38 Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzējas kritizē pārsūdzētā rīkojuma 46. punktu, pamatojoties uz to, ka no nesenās judikatūras izrietot, ka prasītāja stāvokļa tirgū nozīmīgums – lai gan pats par sevi nav pietiekams, lai pierādītu, ka apstrīdētais akts to skar individuāli, tomēr ir nozīmīgs, jo tā ir daļa no visiem elementiem, kas veido īpašu situāciju, kura raksturo prasītāju. Tā tas esot šajā lietā, ņemot vērā nozīmīgo *BAT* grupas stāvokli Savienības tirgū saistībā ar karsējamajiem tabakas izstrādājumiem.

39 Turklāt Vispārējās tiesas secinājums pārsūdzētā rīkojuma 51. punktā, saskaņā ar kuru karsējamo tabakas izstrādājumu ražotājus nevar nošķirt no citiem tirgus dalībniekiem, kas iesaistās attiecīgo izstrādājumu ražošanas un izplatīšanas ķēdē, neesot juridiski pamatots. Tas, ka akts var ietekmēt arī citus tirgus dalībniekus, nenozīmē, ka tas nevar individuāli skart tirgus dalībnieku, kuru tas tieši un būtiski skar.

40 Šajā lietā atbilstoši Direktīvas 2014/40 5. pantam un 19. panta 1. punktam izveidotajā paziņošanas sistēmā tiekot nošķirti dažādi tirgus dalībnieki, kas iesaistās attiecīgo izstrādājumu ražošanas un izplatīšanas ķēdē. Šī sistēma prasot tikai to, lai paziņojumu sniegtu attiecīgā izstrādājuma ražotājs

vai importētājs, nevis tirgus dalībnieks, kas atrodas piegādes ķēdes sākumā vai beigās. Šajā ziņā nevarot atsaukties uz cita ražotāja vai izgatavotāja esību, lai izslēgtu faktu, ka deleģētā direktīva apelācijas sūdzības iesniedzējas skar individuāli.

41 Trešām kārtām, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 47.–50. punktā nepiešķirot pietiekamu nozīmi tirdzniecības atļaujām, kuras dažas no apelācijas sūdzības iesniedzējām bija saņēmušas pirms deleģētās direktīvas pieņemšanas.

42 Šajā ziņā, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka ir kļūdaini apgalvot, ka deleģētā direktīva rada vienādas sekas visiem tirgus dalībniekiem neatkarīgi no tā, vai tiem ir vai nav tirdzniecības atļauja, jo tie, kuriem tā ir, atšķirībā no pārējiem, to zaudēs. Otrkārt, tiesībām, kas pastāvēja pirms šīs direktīvas pieņemšanas, nav obligāti jābūt ekskluzīvām, lai uzskatītu, ka minētā direktīva apelācijas sūdzības iesniedzējas skar individuāli 2008. gada 13. marta sprieduma Komisija/*Infront WM* (C-125/06 P, EU:C:2008:159), kā arī 2014. gada 27. februāra sprieduma *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100) izpratnē. Treškārt, neesot nepieciešams, lai šādas iepriekš pastāvējušas tiesības būtu "iegūtas uz nenoteiktu laiku", lai tām būtu nozīme šajā ziņā.

43 Komisija apgalvo, ka vienīgā pamata pirmā daļa nav pamatota.

44 Tas, ka Vispārējā tiesa ir sistemātiski un strukturēti izvērtējusi pirmajā instancē izvirzītos argumentus, nenozīmējot, ka tā nav ņēmusi vērā "elementu kopumu", kas prasīts apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītajā judikatūrā. Komisija apstrīd arī domu, ka tad, ja Vispārējā tiesa būtu izmantojusi prasītāju norādīto pieeju, tā būtu secinājusi, ka tās ir skartas individuāli, jo katram to norādītajam elementam acīmredzami esot nozīme un katrs šāds elements esot svarīgs.

45 Sākumā Komisija pārmet apelācijas sūdzības iesniedzējām, ka tās ir radījušas iespaidu, ka tās balstījušās uz lielu skaitu elementu, kas Vispārējai tiesai būtu bijis jāizvērtē kopā. Taču ar argumentiem, kas izvirzīti prasības pieteikumā pirmajā instancē, prasītājas būtībā tikai apgalvo, ka tām ir īpašs statuss. Pirmkārt, tās veidojot slēgtu tādu saimnieciskās darbības subjektu loku, kuri ir identificējami un faktiski identificēti deleģētās direktīvas pieņemšanas laikā, ņemot vērā deklarācijas un paziņojumus, kas sniegti attiecīgi saskaņā ar Direktīvas 2014/40 5. un 19. pantu. Otrkārt, deleģētā direktīva var būtiski ietekmēt to stāvokli tirgū. Kā norāda Komisija – Vispārējā tiesa ir pārliecinoši izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ šie divi argumenti neļauj konstatēt, ka deleģētā direktīva prasītājas skar individuāli.

46 Attiecībā uz pirmo argumentu Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 43. punktā esot pamatoti norādījusi, ka Direktīvas 2014/40 5. un 19. pantā paredzētās prasības ir vispārīgas, abstraktas un piemērojamas visiem tirgus dalībniekiem, kuri laiž vai plāno laist tirgū kādu tabakas izstrādājumu. Šīs prasības nevar uzskatīt par tādām, kas raksturo un izceļ šo atļauju turētāju stāvokli attiecībā pret deleģēto direktīvu tā, it kā šie turētāji būtu tās adresāti.

47 Šajā kontekstā, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti par slēgtas saimnieciskās darbības subjektu grupas identificējamību deleģētās direktīvas pieņemšanas laikā esot neefektīvi.

48 Otrkārt, Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir sagrozījušas pārsūdzētā rīkojuma 46. punkta saturu, jo – pretēji tam, ko tās apgalvo, – Vispārējā tiesa šajā punktā ir atsaukusies nevis uz prasītāju tirgus daļu, bet gan uz to uzņēmumu skaitu, kurus skar deleģētā direktīva. Šie divi kritēriji esot atšķirīgi un tiem neesot nozīmes, lai noteiktu, vai šī direktīva prasītājas skar individuāli.

49 Apelācijas sūdzības iesniedzējas esot arī sagrozījušas pārsūdzētā rīkojuma 51. punktu, jo, pretēji to apgalvotajam, Vispārējā tiesa tajā neesot apgalvojusi, ka karsējamo tabakas izstrādājumu ražotājus nevar nošķirt no citiem tirgus dalībniekiem, kas iesaistās attiecīgo izstrādājumu izplatīšanas vai piegādes ķēdē.

50 Apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, ka uz cita ražotāja vai ražotāja esību nevarot atsaukties, lai izslēgtu faktu, ka deleģētā direktīva apelācijas sūdzības iesniedzējas skar individuāli, esot neefektīvs, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētajā rīkojumā neesot balstījusies uz šādu konstatējumu.

51 Treškārt, arguments, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 47.–50. punktā neesot piešķīrusi pietiekamu nozīmi prasītājām izsniegtajām tirdzniecības atļaujām, esot jānoraida.

52 Proti, Vispārējā tiesa neesot nospriedusi, ka deleģētajai direktīvai ir vienādas sekas attiecībā uz visiem tirgus dalībniekiem. Tādēļ argumentācija, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo pretējo, esot neefektīva. Turklāt judikatūra, uz kuru prasītājas atsaukušās šā argumenta pamatojumam, neesot attiecināma uz šo lietu. Tādējādi 2008. gada 13. marta spriedums Komisija/*Infront WM* (C-125/06 P, EU:C:2008:159) attiecoties uz tādu prasību par vispārpiemērojamu aktu, ko cēlušas personas, kurām ir iegūtas tiesības, savukārt 2014. gada 27. februāra spriedums *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100) esot piemērs prasībai, ko cēlušas juridiskas personas par tiesību aktu, ar kuru tiek apstrīdēts Komisijas lēmums par tāda valsts atbalsta shēmu, kuru tās saņēmušas.

53 Vispārējā tiesa tātad neesot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 47. punktā nospriezdama, ka attiecīgās atļaujas nepiešķir to turētājiem tiesības, kas ir salīdzināmas ar tām, kuras ir prasītājiem šā sprieduma iepriekšējā punktā minētajās lietās. Šajā lietā apgalvotās deleģētās direktīvas sekas varētu būt tikai "negūtā peļņa" veltīgu cerību izpratnē, proti, tādas iespējas zaudēšana, kas būtu pieejama jebkurai personai, kura ir ieinteresēta karsējamo tabakas izstrādājumu ražošanā vai tirdzniecībā.

54 Francijas Republika piekrīt visiem Komisijas argumentiem. Tā piebilst, ka deleģētā direktīva piemērojama visiem tirgus dalībniekiem, kuri ir pienācīgi saņēmuši atļauju laist tirgū karsējamos tabakas izstrādājumus, tostarp prasītāju konkurentiem. Turklāt esot dabiski, ka jaundibinātajā tirgū sākotnēji iesaistās neliels tirgus dalībnieku skaits. Tomēr tas neļaujot secināt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas kā tirgus dalībnieki, kas atšķiras tikai ar agrīnu ienākšanu tirgū, atrodas īpašā situācijā, un tādēļ deleģētā direktīva tās izceļ tāpat kā tās adresātus.

Tiesas vērtējums

55 Vienīgā pamata pirmā daļa attiecas uz tiesību kļūdām, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, izvērtējot elementus, kurus prasītājas izvirzījušas, lai pierādītu, ka tās ietilpst slēgtā tādu saimnieciskās darbības subjektu kategorijā, kas identificēti vai bija identificējami deleģētās direktīvas pieņemšanas laikā, un ka tādējādi šī direktīva tās skar individuāli LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

56 Apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie argumenti it īpaši attiecas uz pārsūdzētā rīkojuma 45.–52. punktu, kuros Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai deklarācijas un paziņojumi, kas sniegti attiecīgi saskaņā ar Direktīvas 2014/40 5. un 19. pantu, no vienas puses, un tirdzniecības atļauju saņemšana dalībvalstīs, kuras izveidojušas atļauju sistēmu, pamatojoties uz šīs direktīvas 19. panta 3. punktu, ir pietiekama, lai tās izceltu tāpat kā lēmuma adresātu.

57 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka citi subjekti, kas nav lēmuma adresāti, apgalvot, ka tie ir individuāli skarti, var tikai tad, ja šis lēmums tos ietekmē tiem raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu faktisko apstākļu dēļ, kas tos atšķir no visām citām personām, un tad, ja visi šie faktori tos izceļ tieši tāpat, kā tie izceltu šāda lēmuma adresātu (skat. it īpaši spriedumus, 1963. gada 15. jūlijs, *Plaumann*/Komisija, 25/62, EU:C:1963:17, 223. lpp.; 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 93. punkts, kā arī 2023. gada 31. janvāris, Komisija/*Braesch* u.c., C-284/21 P, EU:C:2023:58, 51. punkts).

58 Šajā kontekstā – iespēja vairāk vai mazāk precīzi noteikt to tiesību subjektu skaitu vai pat identitāti, kuriem ir piemērojams kāds akts, nekādi nenozīmē, ka būtu jāuzskata, ka šis akts šos subjektus skar individuāli, ja piemērošana tiek veikta atbilstoši objektīvai tiesiskai vai faktiskai situācijai, kas paredzēta minētajā aktā (spriedumi, 1978. gada 16. marts, *Unicme* u.c./Padome, 123/77, EU:C:1978:73, 16. punkts; 2001. gada 22. novembris, *Antillean Rice Mills*/Padome, C-451/98, EU:C:2001:622, 52. punkts, kā arī 2022. gada 12. jūlijs, *Nord Stream 2*/Parlaments un Padome, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 157. punkts).

59 Tomēr no pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka tad, ja apstrīdētais akts skar tādu personu grupu, kas ir identificētas vai identificējamas akta pieņemšanas brīdī, ņemot vērā šīs grupas locekļus raksturojošus kritērijus, šis akts var šīs personas skart individuāli, jo tās pieder pie ierobežota saimnieciskās darbības subjektu loka (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1985. gada 17. janvāris, *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, 11/82, EU:C:1985:18, 31. punkts; 2006. gada 22. jūnijs, Beļģija un *Forum 187*/Komisija, C-182/03 un C-217/03, EU:C:2006:416, 60. punkts; 2008. gada 13. marts, Komisija/*Infront WM*, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 71. punkts, kā arī 2022. gada 12. jūlijs, *Nord Stream 2*/Parlaments un Padome, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 158. punkts). Tas tā it īpaši var būt gadījumā, ja akts maina privātpersonas tiesības, kuras iegūtas pirms tā pieņemšanas (spriedumi, 2008. gada 13. marts, Komisija/*Infront WM*, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 72. punkts, kā arī 2014. gada 27. februāris, *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija, C-132/12 P, EU:C:2014:100, 59. punkts).

60 Tādējādi, lai būtu individuāli skarts kā ierobežota personu loka loceklis, pirmkārt, prasītājam ir jāpierāda, ka apstrīdētā akta pieņemšanas brīdī akta autors to bija identificējis vai vismaz varēja identificēt, pamatojoties uz pietiekami precīzu informāciju, ko autors varējis iegūt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1985. gada 17. janvāris, *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, 11/82, EU:C:1985:18, 31. punkts) un, otrkārt, prasītājam ir jābūt īpašām iezīmēm salīdzinājumā ar citām personām, kurām minētais akts ir piemērojams.

61 Šajā lietā deleģētā direktīva, pirmkārt, aizliedz tirgot karsējamos tabakas izstrādājumus ar raksturīgu aromātu, kā arī izstrādājumus, kuru vienā no sastāvdaļām ir aromāts, un, otrkārt, smēķēšanai paredzētiem karsējamajiem tabakas izstrādājumiem piemēro tādas pašas marķēšanas prasības kā cigaretēm, tinamai tabakai un ūdenspīpju tabakai.

62 No tā izriet – kā Vispārējā tiesa konstatējusi pārsūdzētā rīkojuma 28. un 30. punktā –, ka no 2023. gada 23. oktobra, līdz kuram dalībvalstīm bija jāpieņem tiesību normas, lai izpildītu deleģētās direktīvas prasības, un no kura tās kļuva piemērojamas, šāda tirdzniecība kļuvusi nelikumīga. Attiecīgi apelācijas sūdzības iesniedzējām, kas tirgoja karsējamos tabakas izstrādājumus ar raksturīgu aromātu vai aromātu kādā no to sastāvdaļām, no šī datuma tika liegta iespēja tirgot šādus izstrādājumus.

63 Turklāt ar deleģēto direktīvu no 2023. gada 23. oktobra tika mainīts arī režīms, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas līdz minētajam datumam varēja tirgot savus karsējamos tabakas izstrādājumus, padarot to darbības nosacījumus mazāk labvēlīgus nekā iepriekš, citastarp jauno marķēšanas prasību dēļ, kas tagad attiecas uz šiem izstrādājumiem.

64 Taču, pirmkārt, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 163. un 164. punktā, šis jaunais režīms ir sekas "būtiskai apstākļu maiņai" Direktīvas 2014/40 2. panta 28. punkta izpratnē, ko Komisija saskaņā ar šo tiesību normu ir konstatējusi, pamatojoties uz attiecīgo izstrādājumu pārdošanas apjomu, kuru ražotāji un importētāji ir deklarējuši, izpildot šīs direktīvas 5. panta 6. punktā paredzēto pienākumu.

65 Otrkārt, tā kā karsējamie tabakas izstrādājumi ir jaunieviesti tabakas izstrādājumi, tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tos laiž tirgū, noteikti iepriekš ticis paziņots dalībvalstu kompetentajām iestādēm atbilstoši minētās direktīvas 5. pantam un 19. panta 1. punktam. Šim paziņojumam tostarp tika pievienots šo izstrādājumu ražošanā izmantoto sastāvdaļu saraksts, tostarp tādas piedevas kā raksturīgās aromātvielas, un šajā ziņā sniegtā informācija tika nodota Komisijas rīcībā saskaņā ar Direktīvas 2014/40 19. panta 2. punktu.

66 Turklāt laišanai tirgū attiecīgā gadījumā bija jāsaņem atļauja no dalībvalstīm, kuras izvēlējušās izmantot iespēju, kas tām šajā saistībā piedāvāta šīs direktīvas 19. panta 3. punktā.

67 Šādos apstākļos jākonstatē, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pieder pie ierobežota to saimnieciskās darbības subjektu loka, kurus Komisija bija identificējusi vai varēja identificēt deleģētās direktīvas pieņemšanas laikā, jo pirms šīs direktīvas pieņemšanas tika konstatēta "būtiska apstākļu maiņa" – prasība, kas Komisijai jāizpilda, lai izmantotu deleģētās pilnvaras, kas noteikta gan Direktīvas 2014/40 7. panta 12. punktā, gan 11. panta 6. punktā, kā arī šā sprieduma 65. un 66. punktā minētie paziņošanas pienākumi un lēmumi par atļaujas piešķiršanu.

68 Otrkārt, deleģētajā direktīvā noteiktie jaunie aizliegumi un pienākumi īpaši skar apelācijas sūdzības iesniedzējas, jo tie no 2023. gada 23. oktobra maina karsējamo tabakas izstrādājumu tirdzniecības režīmu, kas uz tām attiecās līdz šim datumam, padarot to darbības nosacījumus mazāk labvēlīgus nekā iepriekš, it īpaši ņemot vērā, ka ar deleģēto direktīvu karsējamo tabakas izstrādājumu ar raksturīgiem aromātiem pārdošana vienkārši tiek aizliegta. Tādi tirgus dalībnieki, kas darbojas šajā tirgū, kā, piemēram, apelācijas sūdzības iesniedzējas, tātad ir galīgi zaudējuši tiesības tirgot šīs preces, un arī citi tirgus dalībnieki nākotnē to nevarēs darīt.

69 Tādējādi Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 47. punktā nospriezdama, ka atļaujas, kas atsevišķām apelācijas sūdzības iesniedzējām piešķirtas saskaņā ar Direktīvu 2014/40, nevar tikt uzskatītas par tādām, kas raksturo un izceļ to saņēmēju stāvokli attiecībā pret deleģēto direktīvu tā, it kā tās būtu šīs direktīvas adresātes, un šā rīkojuma 52. punktā secinādama, ka atļaujas, deklarācijas un paziņojumi, uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējas atsaucās Vispārējā tiesā, nav ļāvuši pierādīt, ka deleģētā direktīva tās skar individuāli.

70 Kā secinājumu 168. punktā būtībā norādījis ģenerāladvokāts, attiecīgo tirdzniecības atļauju neekskluzīvais raksturs, kas minēts pārsūdzētā rīkojuma 49. punktā, nevar ietekmēt apelācijas sūdzības iesniedzēju izcelšanu. Šajā ziņā nozīmīgs kritērijs ir tas, ka tiek mainītas prasītāja tiesības, kuras iegūtas pirms apstrīdētā akta pieņemšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 13. marts, Komisija/*Infront WM*, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 72. punkts), proti, ka

personai ir "konkrētas iegūtas tiesības" (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2021. gada 14. janvāris, *Sabo* u.c./Parlaments un Padome, C-297/20 P, EU:C:2021:24, 28. punkts), un šīm tiesībām nav obligāti jābūt ekskluzīvām.

71 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, apelācijas sūdzības vienīgā pamata pirmā daļa ir jāapmierina un pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ, neizvērtējot pārējos argumentus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzījušas šīs daļas pamatojumam.

Par vienīgā pamata otro daļu

72 Tā kā, apmierinot vienīgā izvirzītā apelācijas sūdzības pamata pirmo daļu, pārsūdzētais rīkojums jāatceļ, nav jāizvērtē šā pamata otrā daļa, jo tā nevar izraisīt plašāku šā rīkojuma atcelšanu.

Par prasību Vispārējā tiesā

73 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

74 Šajā lietā, lai gan Tiesa šajā tiesvedības stadijā nevar izskatīt Vispārējā tiesā celto prasību pēc būtības, tās rīcībā tomēr ir vajadzīgā informācija, lai galīgi lemtu par iebildi par nepieņemamību, ko tiesvedībā pirmajā instancē bija izvirzījusi Komisija.

75 Šīs iebildes par nepieņemamību pamatojumam minētā iestāde apgalvo, ka deleģētā direktīva prasītājas neskar ne tieši, ne individuāli.

76 Pirmām kārtām, tā kā puses šajā jautājumā nav izteikušas konkrētas iebildes, Tiesa vēlas pārņemt Vispārējās tiesas vērtējumus, kas izklāstīti pārsūdzētā rīkojuma 27.–33. punktā, par to, vai deleģētā direktīva apelācijas sūdzības iesniedzējas skar tieši.

77 Otrām kārtām, no šā sprieduma 61.–68. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka šajā lietā deleģētā direktīva apelācijas sūdzības iesniedzējas skar individuāli.

78 No tā izriet, ka atcelšanas prasība, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas cēlušas Vispārējā tiesā, ir jāatzīst par pieņemamu.

79 Lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai nolēmuma pieņemšanai pēc būtības par šo atcelšanas prasību.

Par tiesāšanās izdevumiem

80 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem, kas saistīti ar šo tiesvedību, ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 20. septembra rīkojuma *Nicoventures Trading* u.c./Komisija (T-706/22, EU:T:2023:579) rezolutīvās daļas 1. punktu.**

2) **Atcelšanas prasība, ko *Nicoventures Trading Limited*, *British American Tobacco (Germany) GmbH*, *British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia)*, *British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o.*, *British American Tobacco España SA* un *P.J. Carroll & Company Limited* cēlušas par Komisijas 2022. gada 29. jūnija Deleģēto direktīvu (ES) 2022/2100, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/40/ES attiecībā uz atsevišķu atbrīvojumu atcelšanu sildāmiem tabakas izstrādājumiem, ir pieņemama.**

3) **Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā pēc būtības lemj par šā sprieduma rezolutīvās daļas 2. punktā paredzēto atcelšanas prasību.**

4) **Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

[Paraksti]